

Hurá za ním! →

Otec Václav Trmač

Jednou v noci se malý pasáček vzbudil, a protože se mu zdálo, že se venku děje něco zvláštního, šel se podívat ven z okna. Nestačil kulit oči. Venku poletovali andělé, po loukách spěchali lidé směrem k místu, nad kterým zářilo světlo.

Ospalí rodiče

Pasáček chtěl rychle probudit tatínka, ale ten jen zabručel: „Neotravuj, víš přece, že jsem se dnes dlouho zdržel v hospodě a zítra musíme brzy vstávat. Spi a dej mi pokoj!“ Pasáček se tedy pokusil probudit maminku. Ta ho sice vyslechla, ale ani neotevřela oči. Pak synkovi řekla: „Ale jdi! Andělé přece nejsou! To se ti jen něco zdálo. Víš co, nechej už toho vymyšlení a spi. Když mě budeš takhle otravovat, vůbec se nevyšpím.“ Sotva domluvila, zase klidně usnula.

Výlet za anděly

Malý pasáček se šel ještě jednou podívat z okna. Andělé ještě poletovali nad krajinou, ale už jich bylo mnohem méně. Pasáček se štípnul do brady, aby se přesvědčil, že se mu to všechno nezdá, a protože ho to zbolelo, začal přemýšlet, co má dělat. Venku se děje něco zvláštního a on by o to nechtěl přijít. Ale co maminka a tatínek? Má je ještě jednou vzbudit? Nebo se má vytrazit sám z domu a jít se podívat, co se děje? Co když ho budou hledat a za trest mu zakážou hraní s kamarády nebo bude muset aspoň týden chodit spát hladový, bez večeře? Co má dělat?

Po chvíli přemítání usoudil malý pasáček, že to, co se venku děje, stojí za to, aby si pár dnů nemohl hrát nebo trochu hladověl. A tak se tiše oblékl a vyklouzl ven z domu. Andělé už zmizeli, ale zář nad jedním místem v krajině ukazovala pasáčkovi cestu. Kolem byla tma a pasáček se bál. Občas zahoukala sova a pasáček se vždycky ustrašeně přikrčil k zemi, ale pak se zase postavil a pokračoval v cestě. Občas zakopl o nějaký kámen nebo výmol a spadl. Měl od-

betlémský pasáček

V chaloupce kousek za městem Betlémem bydlel tatínek pastýř, maminka paní pastýřová a jejich syn, malý pasáček. Tatínek se synem přes den pásli ovečky a maminka se starala o to, aby měli čisté šaty, aby to doma bylo krásné a aby oba její chlapi našli na stole něco dobrého, když se hladoví vrátí domů.

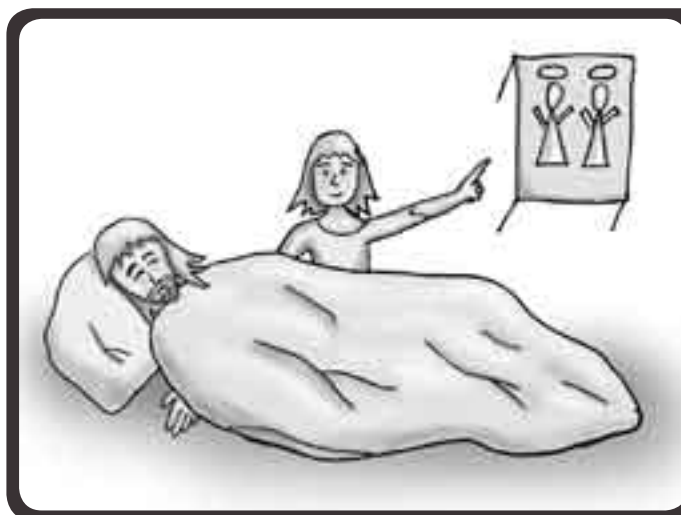
řené lokty i kolena a z nosu mu po jednom zvlášť škaredém pádu tekla krev. Několikrát ho napadlo, že by se měl raději vrátit, ale hned takovou myšlenku vyhnal z hlavy a statečně pokračoval v cestě. Čím blíže byl ozářenému místu, tím lépe se mu šlo. Bylo už vidět na cestu a strašidelné soví houkání stále více přehlušoval nádherný zpěv odněkud shora: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v nichž má Bůh zalíbení!“ Pasáčka napadla otázka: „Má ve mně Bůh zalíbení? Vždyť někdy neposlouchám a nechci mamince pomáhat, a když mě maminka nekontroluje, tak se někdy ani nepomodlím. Mám jít dál, nebo se mám raději vrátit?“

Přes všechny pochybnosti šel dál. Říkal si: „Když mě tam nebudou chtít, vyženou mě, ale sám se nevzdám. Musím vědět, co se tam děje.“

Nemám dárek pro Božího Syna!

Došel k místu, kde bylo mnoho lidí. Všichni se snažili dostat ke chlévu, nad kterým zářilo to podivné světlo. Aby se neumačkali k smrti, utvořili dlouhatánskou frontu. Také malý pasáček se do ní postavil. Pomalu se blížil k cíli a při tom se vyptával, co se to vlastně děje. Lidé mu ochotně vysvětlovali: „Narodil se Boží Syn! Bude se jmenovat Ježíš. Přišel, aby nás zachránil ode všeho zlého! Bůh splnil to, co nám slíbil a na co se už tak dlouho těšíme!“ Pasáček si říkal, že to stálo za tu námahu. Pak si všimnul, že každý z lidí kolem nese nějaký dárek. On nic neměl. „Mám se vrátit?“ přemýšlel. „Ale když nám ten Ježíš přišel pomáhat, tak se snad nebude zlobit, že nic nemám.“

Ani si neuvědomil, že už je uvnitř chléva. Najednou stál před jesličkami, v nichž leželo malé miminko a vedle seděla

nějaká paní a pán. Malý pasáček najednou nevěděl, co má dělat. Trochu strachem koktal, když se začal omlouvat: „Nezlobte se, paní (trochu zaváhal a pak dodal:) Ježíšová, že nic nenesu. Víte, já jsem utekl z domu a nemohl jsem nic vzít. Ani jsem nevěděl, co se tu děje. A možná budu mít domácí vězení a hlavovku, ale to nevadí. Máte krásné miminko. Chtěl bych s ním být pořád.“

Paní Ježíšová

Paní Ježíšová (my všichni víme, že se jmenuje jinak) se na malého pasáčka usmála a řekla: „Jak to, že nic nenesáš? Vždyť jsi přinesl sám sebe. A ta odřená kolena a lokty a hrozící trest? Přinesl jsi ten nejlepší dárek. Chceš si Ježíška pohladit?“ Pasáček nesměle pohladil Ježíše v jesličkách a pak uvolnil místo dalšímu. V jeho nitru se stalo něco zvláštního. Bylo to mnohem krásnější, než když ho maminka objala a dala mu pusku.

Pomalu se vracel domů. Ani jednou neupadl a soví houkání vůbec neslyšel. Doma tiše zalezl pod peřinu, ale nemohl usnout. Bylo mu moc krásně, ale lámal si hlavu otázkou: „Jak to všechno řeknu mamince? A budou mi rodiče věřit?“

Pozdrav ze semináře

Generál v semináři

Ahoj kluci!

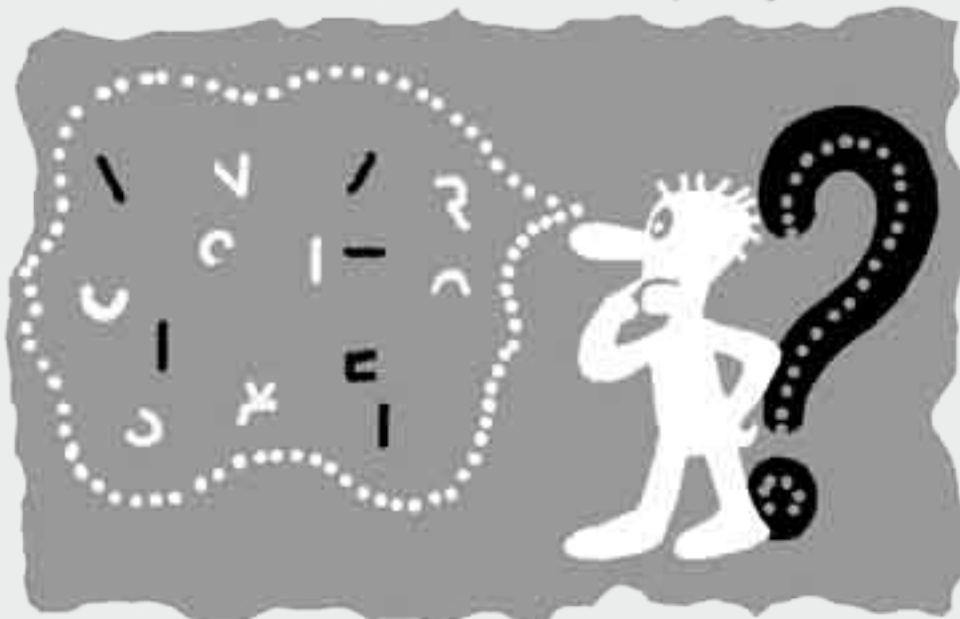
Možná víte, možná ne, my máme v semináři generála. Nepředstavujte si však žádného letitého důstojníka s výložkami na ramenou. Nazýváme tak našeho tzv. generálního prefekta. Jedná se o bohoslovce 4. ročníku, který je jakýmsi představeným nás ostatních. Vystupuje jako náš mluvčí, leccos pro nás zařizuje, předkládá naše záležitosti rektorovi, má na starost např. seminární mikulášskou besídku. Jednoduše řečeno: někdo tomu musí velet. Rektor řídí celý seminář, generál vystupuje za všechny bohoslovce.

V souvislosti s tím mne napadá jiná věc. Asi si dovedete představit, co by se stalo s vojskem, které by nikdo neřídil. Vojáci by se mezi sebou hádali, jak a kudy jít na nepřítele, nebyli by jednotní a bez promyšlené taktiky boje by byli na hlavu poraženi. A my víme, že s naším životem by se stalo totéž, kdybychom se nenechali vést našim nejvyšším Představeným – Bohem. Proto jsme přišli do semináře, abychom se naučili sloužit a být blízko našemu Králi – Ježíši Kristu.

Vy jako ministranti sloužíte u oltáře, kam náš Král při každé mši svaté sestupuje. Je to výsada, že patříte do jeho duchovního vojska. Vždyť ne nadarmo se sdružení ministrantů mezi dvěma světovými válkami jmenovalo „Legio angelica“ – andělská legie. Ministranti, služebníci Krista, mají dobývat svět pro svého Krále. Jak? Stejně jako Ježíš, na rozdíl od jiných králů a vladařů, nevládne světu zbraněmi, tak ani naše úloha nespočívá ve fyzické síle, ale, napadá mě, třeba ve . . . . . i. Ta je u vojáka jednou z nejdůležitějších vlastností. Známe četné případy z dějin, kdy zradou jednoho či skupiny vojáků byl ztracen celý boj. Stejně nutná je tato vlastnost i pro ministranta – aby se na něj mohl každý spolehnout, a to nejen ve službě u oltáře. V adventu, kdy očekáváme příchod našeho Krále, je vhodná doba připravit se na službu jemu právě cvičením se ve . . . . . i – našim slibům, předsevzetím, povinnostem, zájmům. I my, když se na něčem s naším generálem v semináři domluvíme, musí to platit, aby on s námi mohl počítat. A my se zase spoléháme na něj. . . . . i se stane naše služba účinnou, a bude tak možno lépe šířit království našeho Krále – království lásky a pokoje.

To vám všem ze srdce přeje

Váš bohoslovec Vojtěch Janšta

Vynechaná písmenka zjistíte pomocí následujícího obrázku. Je v něm rozházeno sedm písmen, která se všechna rozpadla na dvě části (všechny části písmen jsou v takové poloze, jakou zaujmají v textu – nejsou nijak otočené).